ANUL I.— No. 26.

3-2629

2 LEI EXEMPLARUL

MARȚI 7 AUGUST 1923

CUVÂNTUL STUDENȚESC

ORGANUL·STUDENȚIMEI·ROMÂNE

DIN INTREAGA ȚARĂ

Redacția și Administrația:
Bulevardul Elisabeta
(Palatul Eforiei)

Anunciuri și Reclame
se primesc la Administrația ziarului.

PREȚUL:
2 Lei numărul in Țară.
3 Lei numărul in Străinătate.

ABONAMENTE

Pe 12 luni — — — Lei 100.—
Pe 6 „ — — — „ 60.—
Pe 3 „ — — — „ 30.—

Pentru
Preoți, Profesori, Invățători, Studenți și Ofițeri:

Pe 12 luni — — — Lei 70.—
Pe 6 „ — — — „ 40.—
Pe 3 „ — — — „ 25.—

CONGRESUL STUDENȚESC OPRIT

Consiliul de miniștri, cari in formațiunea lui de astăzi cuprinde și membri cari se infruptează in larg din bugetul lui Blank, in urma, desigur, intervenirei acestuia, a interzis studențimii române **Congresul** *pe care, la inceput, il încuviințase.*

Considerând și faptul că dela înfăptuirea României Mari s'au ținut congrese de către toate corpurile sociale, pentru a discuta interesele ce le privesc in comun, suntem in drept a protesta impotriva nedreptății cu care studențimea română este tratată de un guvern românesc.

Considerând însă că in sânul acestui guvern există membri, cari sunt in solda lui Blank și a altor societăți cu capitaluri jidovești, făcute pentru exploatarea economică a muncii țăranului român, suntem in drept să caracterizăm acest act ca **o rușine națională.**

***

Este int'adevăr o rușine *pentru naționalitatea românească ca, atunci când rabinii au libertatea congresului, pentru a discuta mijloacele ascunse prin cari să submineze statul român prin acțiuni dovedite ca aceia a lui Goldștein și altele; studențimea română să nu-și poată spune cuvântul ei in privința organizării forțelor românești in acțiunea cultural națională pe care ințelege s'o intreprindă.*

Este o rușine națională *cu atât mai dureroasă, cu cât acest verdict vine dela oameni ce au profitat sau profită din afacerile jidovești, la cari iau parte ca membri in societățile acționare. Și, pentru ca să nu se creadă că vrem să acuzăm intregul guvern de această turpitudine, considerăm ca o chestie de onoare să denunțăm opiniei publice pe aceia pe cari i-au uns jidanii; este vorba de d-nii Al. Constantinescu, Const. Banu, Ioan Th. Florescu, indeosebi.*

Acestori domni datorează studențimea română actul terorist al impiedicării congresului.

Dar, lumina și adevărul nu se ascund sub obroc; ele vor țâșni cu atât mai puternic, cu cât încercările de înăbușire sunt mai înfrigurate.

Studențimea și-a tras linia sa de conducere; ca iși cunoaște datoria și față de parazitul economic al muncei românești și față de parazitul politic al poporului român.

***

Dacă discuțiunile ar fi avut loc, și am dat toate asigurările unei discuțiuni academice, liniștite și sobre, lucrurile s'ar fi petrecut cu mult mai bine. Formule precise ar fi concretizat și rezumat discuțiuni senine, și am fi fost cei mai interesați să arătăm lumii românești și străinătății că avem maturitatea de gândire care se cere unui reprezentant cultural al poporului românesc de astăzi. Nimic volburos, nimic vehement, nimic fără rațiune și motivare temeinică n'ar fi putut să iasă din capete luminate și inimi cultivate.... dar Blank se opune, intriga ziarelor jidovești prinde, secretarii jidani ai miniștriior se pun pe lucru și consiliul oprește congresul studențesc, cerut de douăzeci de mii de tineri ce reprezintă viitorul României de mâine.

Aici trebuesc căutate pricinele violențelor și a exploziunilor intempestive....... aici, in aceste interesate acte de terorism.

Studențimea română, îndurerată și indignată, înregistrează o jignire mai mult și nu are cuvinte destul de tari pentru a o califica atunci când se gândește că pe această încheere a consiliului sunt și semnăturile d-lor Al. Constantinescu, Constantin Banu și Ioan Th. Florescu.

PROFEȚII

Din „Cântarea României"

46. „Niște venetici de sânge străin zisune au în limba lor:
„Al nostru e pământul și acel ce locuesc pe dânsul...ale noastre cătunele, satele și târgurile, colibile și palaturile... Tu ai fost puternic și viteaz în luptă... dar puterea ta s'a tocit de sărăcie și de stricăciune... și noi am cules rodul vitejiei tale..
Iți tot zic că ești un popor! Traiul tău e chinuirea și dreptul tău e răbdarea. Plătești și muncești și munca ta îmbogățește pământul ce ți s'a răpit..
Toți își bat joc de sărăcia ta... și slugile slugilor calcă peste trupul tău..
Doină și iar doină! Suntem pribegi în coliba părintească.

***

18.. Furtuna, mântuirei straşnică o să fie... Aveți grijă de ziua aceia și grăbiți vă a vă îndrepta din vreme.
Târziu a fi atunci a plânge și a se căi căci suferința îndelungată împetrește inima omului și ucide mila dintr'ânsa.

In numărul din 12 Iulie al confratelui nostru „Cuvântul Iașului", colegii noștri dela Iași, in articolul „CARE-I ADEVĂRUL", dovedesc prin documente că „omorul ritual" nu e o invenție răutăcioasă, ci o „crimă oribilă".— Intre alte fapte, ei dau și omorul ritual dela Tisza Eslar (1 Aprilie 1882), rânduri pe cari noi le reproducem însoțite de o copie a unui tablou din 1886.

Mai aproape de vremurile noastre, avem omorul ritual dela Tisza Eslar (1 Aprilie 1882), făptuit asupra fetii Ester Soljmosi, de către hahamii: Solomon Schwartz, Avram Buxbaum, Leopold Braun și Herman Volner.

Faptul a fost mărturisit, de Schwartz mamei sale și judecătorilor. Procesul a durat 2 ani in scop de a se face lucrurile mușama, cum s'au și făcut, grație finanței jidovești și a jidanului milionar Rotschild care amenințase creditul ungar cu ruina.

Deputatul Schneider la 1889 aduce in cameră afirmarea făcută de Contele Andrasy asupra omorului ritual dela Tisza-Eslar, achitat din cauza ruinei financiare cu care era amenințată Ungaria.

ORIBILA CRIMA DELA TISZA-ESLAR DIN UNGARIA ANUL 1882

De când jidovii au restignit pe Domnul Nostru Isus Cristos, Mântuitorul lumei, ei au părăsit și Biblia (Testamentul vechi) și Tablele lui Moise (zece poruncI) — înlocuindu-le prin **Talmud**. — Prin această carte blestemată, jidovii, sunt îndatorați a se împărtăși cu sânge de la Creștini. Acest obiceiu criminal al jidovilor e cunoscut de toată lumea. Tabloul de față reprezintă o scenă de chipul cum jidovii dela **Tisza-Eslar** din Ungaria, a luat sânge dela o copilă creștină in anul 1882. Faptul a fost descoperit de un copil care s'a uitat pe crăpătura ușei pe când mizerabilii jidovi tortura această victimă.

Subsemnatul, in dorința d'a pune in vederea fraților mei Creștini acest fapt, am cerut și obținut permisiune a reproduce după Deșteptarea acest tablou sfâșietor, spre a'l avea toți creștinii ca o icoană vie înaintea ochilor ca să rupă orice relațiuni cu jidanii.

1882 Noembrie 24, București.

Nestor Nițescu.

ISTORICII FRANCEZI DESPRE JIDANII DELA NOI

„In 1873 chestiunea evreească pricinui mari griji ministerului Catargi. Jidanii, foarte numeroși in Moldova, unde reprezentau o treime din populațiune și majoritatea populațiunii orășenești, formează in România un popor cu totul deosebit prin moravuri, îmbrăcăminte, vorbire, dușmănos și refractar la tot ce-l înconjoară și ducând luptă în ascuns împotriva creștinismului. Jidanii exploatează situațiunea de strâmtorare a țăranului și a proprietarului; prin camătă și prin cârciumi ruinează poporul și țintesc la acapararea pământului. Intre Român și Jidan nu e vorba de un război religios, ci în realitate de un război de rasă. Mizeria a provocat în mai multe rânduri explosiuni grozave de mânie a țăranului — de obicei așa de pașnic. Acestea a fost denunțate sgomotos indignării lumii civilizate de solidaritatea evreiască, stăpână a presei, dar pricinele au fost ascunse cu îngrijire".

Lavisse & Rambaud: Histoire générale, tome XII pag. 468,9.

PENTRU Domnul SCRABA

Cităm (după *Apărarea Națională* din 15 Iulie c. p. 3) ultimele rânduri din darea de seamă a Adunării generale a *Ligei Culturale*, publicată în „Neamul Românesc" din 5 Decembrie 1913:

„D. Iorga a rugat să se consemneze în procesul verbal al ședinței că declară încă odată,—ca să știe toată lumea,—următoarele:

— „Mi s'au atribuit, pe nedrept, în chestiunea evreiască, vederi și sentimente pe cari nu le-am exprimat niciodată. Declar că n'am cerut împământenirea Evreilor nici in masă și nici pe categorii.

„Sunt om care-mi dau seama de ce spun. *A fi spus ieri una și azi alta, înseamnă una din două:* ori că judecata mea nu mă mai ajută —ceeace nu e cred cazul,—ori că banii altora sunt elementul care-mi determină felul de a vedea și a mi se spune aceasta ar fi o necuviință".

Care din cele două ipoteze, d-le Scraba, a determinat pe d-l Iorga să și schimbe atitudinea?

Dv., care v'ați înscris la „bătrânețe" sub cutele steagului d-sale, trebue să știți.

Vă rog răspundeți, d-le Scraba!

Români Băicotați pe jidani

O MICA RAFUIALA

Sau când „Intunericul" și „Minciuna" vor să fie „Dimineață" și „Adevăr"

de MIHAIL DRAGOMIRESCU
Profesor universitar

Două surate minoritare își ridică — vreau să zic nasul — și încep să-și asume, în cultură și în literatură, ca și în politică un anume rol pentru care, prin esență, nu sunt și nu pot fi făcute, oricât sprijin le-ar da prestigiul patriotic ferfențit al unor universitari lacomi de reclamă și situații clandestine.

Și e o faptă bună ca să-ți eși câte odată din răbdări față de babele, care, înfipte la colțul uliții, ocărăsc fără rușine cu mâinile în șolduri, pe toți câți, în loc să se ducă la cârciumă cu ele, preferă să meargă la biserică.

In sufletul nostru, — vorbesc de sufletul omului normal,—trăesc și se frământă două feluri de stări sufletești. Sunt mai întâi stările sufletești luminoase, care însoțesc avânturile energiei noastre spre viața înaltă, spre viața socială superioară — stările sufletești care te fac rob idealurilor naționale și umane și care sunt legate de adevărul minții, de frumosul simțirii și de bunătatea voinței. Sunt stările sufletești care unesc pe oameni într'un mănunchiu, și, ridicându-i deasupra preocupărilor prea strimte și prea egoiste, îi fac să lucreze cu entuziasm, cu stăruință, cu cerbicie, pentru interesul unui cerc, unei societăți, unei națiuni—și printr'aceasta, pentru interesul umanității. Dar, în afară de aceste stări sufletești cu care ne mândrim toți, pe care toți le punem înainte în activitatea publică, și din care se naște aureola de nobleța la care toți năzuim în societate, mai sunt în sufletul nostru stări sufletești meschine, de care ne rușinăm când mijesc în conștiință, pe care le reprimăm sau, în cazul cel mai rău, căutăm să le îmbrăcăm, prin perversiune, în haina luminoasă și ademenitoare ale celorlalte. Necazul că altul lucrează mai bine, că are un caracter mai puternic, un talent mai strălucit; ura că alții prin muncă, suferință și perseverență și-au agonisit bunuri, pe care tu nu ai dreptul să le ai, dar la care râvnește aprig,—lăcomia animalică și setea oarbă sau calculată de glorie și putere, ambiția de a înfrânge pe cel ce te-a ajutat, de a înjosi pe cel ce te-a tolerat, de-a cârmui pe cel ce— în mod firesc — te-a cârmuit și te cârmuește; — antipatia ascunsă în contra tuturor celor ce o reprezintă — sunt tot atâtea stări sufletești care mână energia spre acțiuni și scrieri perverse și perfide, pentru murdăria și compromiterea celor mari și buni, pentru clătinarea credinței în idealurile ce au, pentru dărâmarea lor.

Cele dintâi stări sufletești sunt, fie în viața individuală fie în viața publică, stări sufletești ce susțin energia individului sau statului în mersul său spre progres, spre întărire, spre sănătate și înălțare—sunt stările sufletești, pe care le-am putea numi *majoritare*, pentru că pe ele se întemeiază, de rezultanta forțelor ce ele reprezintă, depinde dăinuirea individului sau statului. Cele de-al doilea, —n'avem ce să le facem,—trebue, vrând-nevrând, să le zicem *minoritare*, cu atât mai mult cu cât, și în viața unui stat, minoritățile *permanente*, care sunt adevăratele minorități,—oricât le-am ocroti, oricât le-am cruța, ori cât le-am respecta—sunt osândite, prin esența activității lor centrifugale, să joace acelaș rol în viața unui stat, ca și acele stări sufletești meschine în conștiința unui om. E fatal. La această observație, mai adăugăm alta. Stările sufletești minoritare uneori, pentru câteva clipe, iau stăpânire asupra celor majoritare. In momente de supărare, de mânie, de desperare, cârma n'o mai au stările sufletești sănătoase, menite să promoveze viața, ci cele întunecoase și morbide care prin dăinuirea lor, o pot nimici.

Tot așa se întâmplă lucrul și în viața politică. Adesea ori oamenii însuflețiți de sentimente înalte, — prin urmare elemente *majoritare* din viața unui stat național — se lasă stăpâniți de dispozițiile sufletești minoritare, dincolo de marginile permise de dorul binelui public. Intr'aceasta stă activitatea *greșită* ceeace se numește în viața politică — *opoziție*.

El bine, închipuiți-vă acum, că în viața publică românească, există organe de publicitate, care, de când au început să apară, și în tot decursul apariției lor, necontenit, își fac o fală că răspândesc în public — sub numele de „Independență" și apărarea drepturilor omului, — mai numai stări sufletești minoritare; închipuiți-vă că toată viața lor propagă necazul în contra celor care lucrează cu stăruință, cu pricepere, cu talent însuflețit de idealul întăririi țării prin forțe românești sau cu adevărat românizate; că cultivă ura în contra celor care reprezintă interesele populațiunii care prin muncă, perseverență și prin suferință de veacuri, a agonisit averea aceasta, care se numește țara românească, la care ele râvnesc fără să aibă dreptul; că ațâță și aprind setea oarbă de a stăpâni pe cei ce trebue să stăpânească și de a se împodobi cu glorii cumpărate, iar nu câștigate prin strădanii seculare; — că întrețin cu mijloace perverse antipatia față de tot ce e românesc și creștinesc — căci românismul și creștinismul fac una, întrucât cel dintâi nu poate fi închipuit fără cel de al doilea, — față de tot ce e dinasticism, justiție, învățătură, oaste, steag românesc; — închipuiți-vă că există asemenea organe de publicitate, care la adăpostul unui așa zis ideal al umanității — exploatează toate sentimentele josnice, — minciuna, urâțenia, disprețul binelui — sentimente pe care *întâmplător* le au și unii români, (fapt de care ele profită pentru a-i solidariza cu directiva lor) — închipuiți-vă toate acestea și veți avea icoana morală a ziarelor care se numesc „Dimineața" și „Adevărul".

Și vă mai mirați că apără pe Goldștein și lasă să se strecoare tâlcoșii asupra dinastiei? Vă mai mirați că, prin toate mijloacele, caută să înjosească pe cel mai aprig caracter și mai solidă capacitate care a reprezentat vreodată interesele economice și financiare ale României de eri și de astăzi?

Vă mai mirați că au dat lecții de patriotism unui *Filipescu* și acum dau lecții de limba românească, unuia din cei mai tipici reprezentanți ai patriotismului român, *Octavian Goga?* Vă mai mirați că sunt nemulțumite că se ridică atâtea școli la țară și că nu suflă eic un cuvânt de activitatea studențească de a scoate la lumină din bârlogul satelor toate inteligențele românești? Vă mai mirați că ocărăsc oastea pentru că păzește Nistrul, și că țipă din gură de șarpe pentru cei ce aruncă podurile și trenurile în aer? Vă mai mirați că „umanitatea" lor stă în a izbi în cei ce suferă ca să păstreze ordinea românească, și de a plânge pe cei ce o sapă și o dărâpănă? Și vă mai mirați că, ele, ațâțătoarele anarhice în politică, în artă, în literatură, inventează minciuni sfruntate pentru ca să compromită tocmai oamenii de ordine?

Dar deocamdată deajuns. Asemenea organe sunt *măsele stricate* ale culturii noastre. Și se caută un dentist.

(Reprodus după „Viitorul" din 27 Iulie a. c.)

BIBLIOTECA Centrală Universitară București

Schilodirea limbii românești

A atinge limba unui popor, este a i-se distruge chiar temeiul său de a fi
Xenopol

In Transilvania dintre multele batjocuri pe cari ni le aduc concetățenii noștri — mai ales jidanii maghiarizați — schilodirea limbii românești este una de care se folosesc cu orice ocasie. De patru ani, de când s'a înfiripat domnia românească pe românescul pământ al Ardealului, zi de zi asistăm la spectacole și citim publicații unde limba noastră, *limba oficioasă a statului*, este întortochiată în felul cel mai rușinos. Pretutindeni unde străinul din țara românească citează sau traduce ceva în limba noastră, ea este diformată într'atâta, încât bietul român a ajuns în amărîta situație de a nu-și mai recunoaște propria sa limbă, vorbită pe propriul său pământ. Nu ne poate acuza nimeni de șovinism în privința aceasta, căci avem doar în țara *românească* licee *jidovești* cu limbă de propunere *maghiară*, dar ne întrebăm, cine a mai văzut în vre-un stat apusean, că atunci când se întrebuințează limba oficioasă — la noi și aceasta se întâmplă foarte rar — ca să fie direct disprețuită, ne având față de ea nici măcar respectul pe care îl impune întâietatea în stat.

Să mergem într'un oraș din Transilvania numai de la gară până în centru și constatarea noastră va isbi pe oricine din primul moment. Firmele „românizate", pe lângă inscripția ungurească, poartă acum și una în limba... franceză, engleză, etc. Sau să ne ducem la cinematografe. (Intenționat aducem exemple din viața de toate zilele pentru că acestea sunt cele mai dăunătoare). Ei bine, acestea, zi de zi rulează filme pe cari inscripția românească numai românească nu este. Și e interesant de constatat, că foarte puține sunt dintre ele acelea la cari nu putem aplica spusele de mai sus și cari prin urmare ne-ar da o traducere într'o limbă românească, dacă nu literară, apoi cel puțin acceptabilă. Să fie aceasta o simplă neglijență, sau poate este ceva intenționat? Lăsăm la părerea fiecăruia răspunsul, menționând doar atâta că, proprietarii de cinematografe din Ardeal sunt, cu foarte puține excepții, jidani. Și dacă lucrurile s'ar opri aici! Dar nu există cuvânt românesc citat în vre-o publicație străină din țara noastră, care să nu fie sucit și răsucit. Tot așa și în cafenelele și localurile unde se spun diferite bucăți distractive în limba românească, ea este așa de pocită încât publicul nu râde din cauza spiritului ce-l conțin recitările, ci din cauza sărmanei noastre limbi, care după ce generații de strămoși s'au trudit pentru formarea ei — astăzi, când ar trebui să se bucure de cel mai mare respect, este obiectul de râs al ori cărui venetic din țara noastră.

Dar iată un fapt și mai dureros: în unele din oficiile statului, cari ar trebui să poarte cel mai pronunțat caracter românesc, mai avem încă funcționari cari nu știu nici măcar o vorbă românească. Cursurile de limba română, cari s'au deschis și se deschid încă pentru funcționarii de altă naționalitate, sunt deobicei așa de neglijate încât foarte puțină speranța ne mai rămâne că vom avea încurând o administrație curat românească, în Ardeal.

Iată o serie de lucruri nici decum exagerată, îndeosebi dacă ne pătrundem de adevărul ce-l conțin cuvintele marelui istoric Xenopol, cari sunt puse în fruntea acestui articolaș. Suntem convinși că această stare de lucruri este dăunătoare intereselor țării și ne este deci o sfântă datorie să cerem respectarea cea mai strictă a limbii statului român. Nu cerem *încă* ca fiecare cetățean român să știe vorbi românește, dar pretindem că atunci când limba noastră se folosește în public, ea să poarte haină adevărat românească

Știm că glasul nostru nu-l vor auzi mulți dintre cei chemați al auzi. Trăim doar zile când s'au pornit mișcări mari pentru susținerea naționalismului în țara noastră și ele abia au fost auzite. Invățații, cari până acum erau fala neamului, ne părăsesc, iar conducătorii țării aresteazâ tineretul pentrucă s'a încumetat să-și ridice glasul contra europirii noastre de către străini. Un lucru ținem însă să amintim tuturor: în vinele noastre curge sângele străbunilor, cari veacuri de-arândul se părea că-și poartă cu resemnare jugul înstrăinării, dar cari niciodată n'au pregetat de a se gândi la desrobire. Iar noi suntem convinși că am pornit lupta pentru a doua și cea mai frumoasă desrobire!

C. Hamolanu
Stud. în litere, Cluj

Numerus Clausus se discută în Franța

Biata studențime română în timpurile acestea, când fiecare om se îngrijește numai de sine, necum să se mai gândească la patria lui — a găsit că e bine și românesc să deschidă una dintre cele mai mari probleme în țara noastră și să nu cedeze până la rezolvarea ei.

Cu aceasta, ei au știut să-pună în adevarata valoare numele studențesc, ei au știut sa combine entuziasmul lor tineresc cu doza de inteligență și să înceapă o luptă mai mult de cât civilizată și mai mult chiar decât umanitară.

Aceasta nu poate de cât să le facă cinstea corpului din care fac parte și mărirea neamului ai cărui fii sunt.

O astfel de luptă, la care bine înțeles se alătură pe zi ce trece toți cei cari simt românește, nu putea să aibă decât un rezultat bun; însă împrejurările au dictat altfel, căci coadele de topor nu au lipsit nici aci.

Inalții noștri demnitari, nu au vrut și nici nu vor să înțeleagă că în chestiunile interne trebue întotdeauna să plece urechea și să auză durerea neamului care ți-a dat puterea.

Merg cu nasul sus, privesc spre occident și te plesnesc (vorba românului) cu niște cuvinte, cărora oricât le-ai căuta rostul nu'l găsești. *„ce zice Franța?"*

Nici chestiunea ridicată de studențime nu a fost lipsită de această banalitate.

La fiecare pas i-se spunea că nu-i civilizat, că nu-i umanitar, că nu-i de demnitatea noastră și numai expresiuni în felul acesta erau rezoluțiunile cererilor studențești. Și toate acestea se spuneau numai cu gândul că Franța nu are să vrea și ce avem să ne facem dacă cumva forțați au să admită revendecările.

Ei bine, demnitarii Franței, Germaniei, Italiei, Statelor-Unite și chiar al Angliei au știut să lege rana patriei lor atunci când a început să supureze.

Acum s'au pus la adăpost și poate că le-ar conveni să ne dea lecție, dar nu cred, că iată ce spune „Indreptarea" din 28 Iulie 1923:

„Și Comedia Franceză (probabil că sunt și altele) este pe punctul să adopte principiul: *„Numerus Clausus pentru străini"* și în acest sens s'a pornit campanie de presă. Să nu vă închipuiți că presa e contra principiului, pentrucă acolo e în Franța, nu în România. Redactorul „Comediei" D-l Gabriel Boissy scrie: *„Ar fi absurd, dar e și mai absurd să repeți mereu că arta n'are patrie. Nimic mai național decât o formă de artă. Imaginea exactă a unei țări nu poate să fie dată de cât de artiștii autochtoni"*.

Iată dar ce zice Franța în anul 1923, iată ce zic ziariștii francezi și *nu unul, ci întreaga presă.*

Din aceste câteva rânduri, nu putem trage alte concluzii decât în sprijinul cauzei noastre.

Deci studenții să-și strângă rândurile, demnitarii să nu mai fie preocupați de ce va zice străinătatea, iar ziariștii români să ia aminte, dacă nu ar fi bine să fie la înălțimea colegilor lor francezi.

D. Ghițulescu

Invățăturile Rabinilor

Cum câștigă Israelul puterea și stăpânirea ce i se cuvine asupra tuturor popoarelor după pământ*)

La această temă, au răspuns, rând pe rând, mai marii Rabini purtători de sceptru (Sebet) ai celor 12 triburi ale Israelului, după cum urmează:

Sebet Ruben din Paris zice: Astăzi toți principii și toate țările Europei sunt vârâți în datorii. Bursa regulează aceste datorii. Astfel de afaceri se fac însă numai cu capital mobil și deaceia trebue ca tot capitalul mobil să se afle în mâinile lui Israel. Un bun început s'a și făcut în această privință.

Dacă stăpânim **Bursa** *stăpânim și avutul statelor, deacela trebue să înlesnim guvernelor facerea datoriilor, spre a le prinde tot mai mult în mâinile noastre. Cât posibil capitalul trebue pus în instituții de stat cum sunt Căile Ferate, Finanțele, Minele, Justiția, Demenile etc.*

Bursa mai are de scop să atragă avutul și economiile oamenilor mici, în mânile capitaliștilor prin jocul ei. Cumpărarea valorilor este o născocire fericită a poporului nostru, și chiar dacă bancherii se înșeală reciproc, consumația la sfârșit o plătește tot necredinciosul.

*

Sebet Rimon din Roma zice: Proprietatea rurală va rămâne totdeauna averea de fier indestructibilă, a fiecărei țări. Ea oferă dela sine: puterea, vază și influență; deaceia trebue ca proprietatea rurală să treacă în poseslunea lui Israel. Aceasta e ușor când stăpânim Capitalul Mobil; stăruința de căpetenie a lui Israel trebue să fie în isgonirea actualilor proprietari din posesiunile lor. Marele proprietar, fiindune periculos, trebue să înlesnim întâi tinerilor boeri stabiliți în orașe, contractarea datoriilor. Prin camătă, nimicim averile aristocraților și slăbim însemnătatea lor. Proprietatea rurală trebue neapărat mobilizată, prin a o preface în marfă curentă. Cu cât mai mult vom putea înrâuri posibilitatea îmbunătățirei proprietăței rurale, cu atât mai ușor și mai eftin o vom putea prinde în mâinile noastre. In acest scop, capitalul ipotecar trebue retras pentru o vreme mai îndelungată, sub pretext de a se ușura pătura mai săracă precum și munca; trebue ca dările și angararele din orașe și con unc să apese asupra proprietății urbane și rurale. Proprietatea urbană și rurală aflându-se în mâinile noastre, munca arendașilor și lucrătorilor, trebue sa ne aducă un venit înzecit.

(Va urma)

*) Traducere din ediția separată a foaie ilustrate „Wiener-Volke Zeitung", No. 10 din anul 1912, făcută de Dr. Alexe Bănățeanu

Citiți și răspândiți „Cuvântul Studențesc"

Românii și Congresul Studențesc

Ca o lovitură de trăsnet a căzut în mijlocul studenților Macedo-Români, știrea opunerei Consiliului de Miniștri la ținerea congresului general al studențimei române.

Ultima speranță a Aromânilor era că, prin glasul celei mai nobile clase, care întotdeauna și-a însușit revendicări energice și rezoluții concrete, în toate chestiunile de ordin național, se va putea în fine ști, atât în țară, cât și în străinătate, lamentabila situație a elementului românesc din Peninsula Balcanică.

Dar iată că aceiași guvernanți, cari au pus lacăte școlilor și bisericilor românești din acele ținuturi, guvernanți ce s'au dovedit incapabili de a face să fie respectat Tratatul din 1913, căci, rezultatul faimoasei Conferințe din Sinaia poate fi satisfăcător numai pentru inexistenții Aromâni naivi, guvernanți, cari după ce au lăsat corpul didactic și clerical de acolo să moară de foame, l-au desființat cu totul, se opun acum ținerei unui congres de intelectuali, cari au programul de a discuta chestiuni culturale și naționale, cum este și aceia a elementului macedo-român.

In fața acestei situații, Românii Macedoneni, nu-și pot exprima decât durerea lor plină de indignare.

Căci, cum explică guvernanții României-Mari, faptul că înainte, când România nu număra decât 7 milioane locuitori și erau sub cârmuirea Domnitorului Carol, iar Macedonia era stăpânită, zice-se, de fiorosul iatagan al lui Abdul-Hamid, școlile românești erau înfloritoare, iar starea economică-socială a elementului aromân era invidiată de celelalte elemente conviețuitoare, pe când azi, când România-Mare numără peste 15 milioane, în frunte cu Majestatea Sa Ferdinand I Rege al tuturor Românilor, (deci și al nostru) și când Macedonia este stăpânită de creștini cărora le-am dat cele mai frumoase domnițe romînce, școli și biserici (deschise cu mari lupte și sacrificii, și stropite cu sângele marilor apostoli ai culturei românești, ca, Margarit, preotul Balamace, Mihăileanu etc.) sunt închise, iar Românii-Macedoneni lăsați pradă șovinismului grec și slav! ? Cum explică, atât conducătorii Români, cât și intelectualii Români, aceasta?

Să se știe însă, că în caz când strigătul Aromânilor nu va putea fi auzit, că doleanțele lor nu vor fi satisfăcute, și că se va săvârși monstruasa crimă națională a abandonărei de frați, atunci... cu arma în mână ne vom face dreptate; vom revedea prietenoasele ascunzători din văgăunele Balcanului și ale Pindului, și vom face cunoștința văilor Banatului, cărora vom cere găzduire.

Gh. N Papagheorghe

„Manasse" în provincie

Dacă nu mă înșel, d-nii guvernanți, utilizează toate mijloacele ce le stau la dispoziție pentru a înlătura „turburările" și a restabili „ordinea".

Dar în modul de procedare al autorităților, noi observăm că în loc de a se înlătura efectul suprimându-se cauza, se face invers.

Din diferite fonduri se subvenționează artiști pentru a face turneuri prin țară. Artiștii aleg piesa „Manasse". Și autoritățile au pretenția că nici o turburare să nu se producă în orașele în care afișe colorate, anunță cu litere de-o schioapă reprezentarea piesei „Manasse", în timp ce se împart afișe anunțând „succesul colosal" al piesei.

E într'adevăr o pretenție modestă.

„Noi suntem Români! Nu faceți rău evreilor, dacă întrerupeți reprezentarea piesei, ci nouă", ne declară o doamnă de la Cassă.

Și pentru ca să poată reprezenta piesa, mobilizează poliția în jurul localului de reprezentare; agenții secreți observă banuitor orice gest, iar d-l polițai te oprește în drum și pe un ton protector binevoește să-ți declare:

— Pe dumneata, te voiu arestă cel dintâi.

Și depunând enorme eforturi pentru a-și subtiliza zâmbetul cu pretenții de ironie ce-i flutură pe buze, își urmează drumul plin de gravitatea funcționarului „în exercițiul funcțiunei".

La reprezentare, se întâmplă, firește, altercații între persoanele doritoare de a asculta și „scandalagii". Pe la mijlocul piesei, agenții aresteazâ 50 de persoane și le conduc la poliție pentru că au îndrăznit să turbure emoția estetică a fiilor lui Israel.

Cauza e că „nu putem opri pe alții cari nu sunt ca noi, să nu se manifesteze ca atare.

Perfect! Dar dacă manifestarea aceasta produce turburări, de ce nu o împiedică vigilentele noastre autorități?

Ca încheere, remarc faptul că d. prefect ne-a permis să cântăm afară timp de zece minute, un imn patriotic, lăsând apoi în liniște desfășurarea spectacolului.

D-l prefect a fost incomplect. Trebuia să ne spună dacă putem aștepta bacșiș sau nu.

In orice caz, poliția și-a făcut datoria în conștiință. Studentul Scânteru a fost rănit la genunchi cu un tesac, imobilizându-l în pat.

Acestea sunt rezultatele turneului artiștilor Teatrului Național. In loc ca venirea lor într'o localitate să fie un prilej de seninătate și înălțare sufletească, se întâmplă tocmai contrariu, favorizându-se astfel manifestări pe cari cei ce le-au făcut le regretă cei dintâi, de singurul rol, pe care-l poate avea reprezentarea acestei piese în provincie.

Ion Biberi.

Cercul studențesc „Ștefan Vodă"

Hași.

No. 84, 1923 Iulie 30.

1. Cercul Studențesc „Ștefan Vodă" nu recunoaște organizația „Viața Studențească" și nici „Asciația Cercurilor Județene". Aceste organizații sunt create de câți va înși în scop de a induce în eroare opinia publică și de a compromite mișcarea studențească.

2. Recunoaște ziarul „Cuvântul Studențesc" ca fiind organul oficial al întregei studențime române care luptă pentru trezirea conștiinței naționale și pentru câștigarea revendicărilor morale a studențimei.

Președinte, p. **Porosnicu.**

Secretar, **Vasile Nicolau.**

Dovezi de bună cetățenie

In ziua de 28 Iulie, d. Al. Aldea șeful siguranței din Ploești a prins între stațiile Periș și Buftea pe jidanii Mitel Stern și Simion Ghebreich găsind asupra lor o mare cantitate de zaharină. Contrabanda aceasta cu zaharină e mult mai întinsă, însă fii lui Iuda știu să se păzească, căci se pricep în astea.

*

La Iași s'au prins alți doi buni cetățeni, contrabandiști de mari cantități de mătase.

Cetățenii sunt: Grunspahn și Iosef Cnezi.

Ambii au fost amendați; cu amendă pe hârtie, căci în realitate se va aranja totul în bine ca și cu Roller din strada Carol.

Comemorarea unui deceniu dela moartea lui A. Vlaicu

APEL

Subsemnații, constituiți în comitet de inițiativă, conduși de simțământul de pioasă recunoștință ce o datorăm marilor dispăruți ai neamului, văzând că se apropie ziua de 13 Septembrie 1923 când se împlinesc 10 ani dela moartea venitatului Aurel Vlaicu, și cunoscând situația de desăvârșită uitare în care zac casa țărănească în care s'a născut Vlaicu la Binținți (lângă Orăștie) cât și locul fatal din poiana de lângă Câmpina, unde și a găsit moartea acela care, odată, a fost pe drept cuvânt numit „Vulturul Carpaților", loc despre care doar o sărăcăcioasă cruce de lemn, ruptă încearcă zadarnic să ne spună ceva facem prin aceasta apel la toți cei ce sunt ca noi, pentru a contribui la strângerea fondurilor necesare baterii unei plăci comemorative pe casa lui Vlaicu din Binținți și la ridicării unei pietre de aducere aminte lângă Câmpina, pe locul morții celui care ne poate servi, astăzi, ca exemplu.

Desvelirea monumentelor va face parte din programul serbărilor cari se vor publica ulterior.

Orăștie, la 10 Iulie 1923

(ss) **Dr. Aurel Vlad.**
fost ministru.
(ss) **Octavian Goga**
fost ministru, memmbru al Academiei Române.
(ss) **Aron Damian**
directorul liceului „A. Vlaicu", Orăștie.
(ss) **Ioan Moja**
directorul ziarului „Libertatea", Orăștie.
(ss) **Dr. Romulus Boca**
notar public. I. deputat.
(ss) **Dr. Justin Pop**
advocat.
Cercul studenților universitari Hunedoreni, delegat
(ss) **M. Z. Orăla**

In urma acestui apel, „Cuvântul studențesc" deschide listă de subscripție publică și roagă pe toți Românii cinstiți să-și dea obolul lor pentru această laudabilă inițiativă. Banii se vor trimite direct Băncii „Ardeleana" din Orăștie Jud. Hunedoara, iar ziarului nostru se va face cunoscut, printr'o c. p., suma și numele donatorului.

LISTA DONATORILOR:

Banca Ardeleană", Orăștie	1000
Centrul Studențesc „Petru Maior", Cluj	100
Cercul Studenților Hunedoreni	100
Tipografia „Steaua"	100
„Cuvântul Studențesc"	100
C. M. Răpeanu	50

Izbânda e în mâinele noastre

Speranța, harul acesta divin, va face să uităm relele prezentului și să vedem vecinic un viitor cât mai fericit.

După războiul ucigător care a sgudult și schimbat cu totul întreg pământul, o eră nouă de refacere, își croește cu greu drumul.

Dacă mentalitatea vremii pare a se fi schimbat pe ici, pe colo, dacă pacea ca și asigurată domnește pretutindeni, dacă obstacolele nu se par mari tot speranța e aceea care ne îndrumează.

Țara noastră își croește și ea un drum spre refacere, dar e năpăstuită de paraziți și de învechiți în rele. Trebue dar mai întâi o deparazitare și acesta o așteptăm dela cei culți ca atare dela cultură, iar pe învechiți îi putem izgoni prin o cât mai mare filieră de puritate a moravurilor, lucru ce se așteaptă dela mic și dela mare, dela cult sau incult, dela sărac sau bogat, trebue să ne facem cu toți datoria. Și cel ce reprezintă poporul și cei reprezentați trebue să se adequeze celor de mai sus. Pentru că o țară în care cei mari își fac de cap iar cei mici fac ce vor, e sortită pieirei. Acolo nu se poate forma un curent, o opinie puternică de regenerare și reconfortare a elementelor acelei țări.

Așa dar, dacă viața și progresul țării nu poate veni numai din datoria celor ce o conduc fără concursul și sprijinul conștient al mulțimei, tot astfel pieirea țării nu poate veni decât tot din nechemarea conducătorilor și lașitatea condușilor.

T. U. Veleanu
Student în drept

Din America

In stațiunile balneare și localitățile climaterice din Statele Unite, hotelurile refuză clientelă jidovească

Astfel directorul hotelului Algougrim West 44 th. str. a expluzat din local pe jidanii Levy Geustler, Moris Riskind, și Samuel Schvatzman, cari prin murdăria lor, discreditau localul.

Să se știe

Un ziar, din Capitală, cu data de Sâmbătă 21 Iulie c., dă o notiță în care își arată indignarea că o gazetă, *„așa zisă studențească"*, atacă și insultă pe profesorii universitari. Mai jos, această notiță spune că această rușine se poate întâlni numai într'o țară ca a noastră, unde conducătorii trebilor publice și profesorii universitari încurajează tineretul gălăgios și alimentează manifestațiunile cele mai puțin civilizate".

Să se știe că, tineretul „gălăgios" a fost pregătit pentru asemenea mișcare de unii profesori, cari dacă azi și-au schimbat brusc părerile, nu pot impune și tineretului, cu sufletul curat, să facă la fel.

Multor generații s'a propovăduit că jidanii formează pericolul cel mai mare pentru neamul românesc; multe articole s'au scris, în cari jidanii erau comparați cu lucrurile cele mai urâte posibil. Propovăduitorul și autorul articolelor este însuși profesorul, care în loc să se bucure că sământa ce a semănat an cu an, a dat roade, în loc să se bucure că în sfârșit au acum atâtea ajutoare conștiente în lupta pe care ani dearândul a dus-o singur, sau aproape singur, se supără și-i numește puțin civilizați, pe cei ce fac azi, ceeace D-sa a făcut eri.

Să se știe, că tineretul universitar ascultă cu mare sfințenie pe profesori însă dacă unii profesori universitari își schimbă părerile pe cari atâția ani le-au susținut, apoi studențimea nu poate ierta aceasta.

De ce își schimbă părerile! ?..:

Taci mol!

I. N. Cop.

Boicotați pe Jidani

INFORMAȚIUNI

Pentru apărarea intereselor naționale e nevoe de o *presă curat românească.*

Cum în țara noastră ziarele curat românești se numără pe degete „Liga Apărării Naționale Creștine" a luat inițiativa înfiinșării unei gazete zilnice, care să apară din toamnă.

Pentru aceasta s'a constituit o societate anonimă pe acțiuni cu un capital de 10.000.000 lei. Acțiunile vor fi în valoare de 200 lei plus 20 lei de fiecare acțiune subscrisă pentru cheltueli de constituire și se va achita în două rate.

Primul vărsământ de 120 lei se va face imediat la subscriere, iar celălalt vărsământ se va efectua la cererea consiliului de administrație.

Liga Apărării Naționale, cu sediul în București, strada Pictor Grigorescu No. 9, face un călduros apel către bunii Români. „Dacă voiți ca blestemul să nu cadă peste rândul nostru de oameni, puneți banul vostru fără nici o grije la înfăptuirea celei mai mari *nevoi naționale".*

Noi, studenții cari am simțit adânc lipsa unei presse românești, îndemnăm opinia publică să asculte apelul Ligei Apărării Naționale și să se facă acționari ai acestei societăți.

Depunerile se pot face la București și la Băncile din provincie, pentru *„Banca Franco-Română"* **în comptul „Apărării Naționale".**

In **Adevărul** lui Rozental și în **Lupta** lui Honigmann se rezervă câte o coloană pentru **„sărbătorirea unui om al școalei".**

E vorba de un banchet (au ajuns și la țară cu banchetele) dat de învățătorii liberali altui învățător liberal, ajuns prin partid inspector școlar liberal.

Ilustrul sărbătorit răspunde la numele **Ghiață.**

Să fii liberal — și să te laude Rozental, iată un record de echilibristică.

Nu! Este blidul de linte pentru articolele nerușinate ale lui Petre I. Ghiață, viitor deputat de Mehedinți la liberali. D-le Rozental și Honigmann și cum vă mai cheamă!

Fiți mai băgători de seamă când aveți deaface cu niște acrobați.

—x—

D-l Ionescu G. Ion, student la științe, pierzând insigna seria C. No. 864, comisiunea publică anularea dreptului de a o purta cineva. D-nii studenți sunt rugați a o lua dela persoana la care s'ar găsi și a o aduce la Centru.

In ziua de 22 Iulie, corpul învățătorilor din județul Trei Scaune, a dat un concert în comuna Vâlcele din acel județ.

Revizorul școlar, sub al cărui patronaj s'a dat concertul, a avut reaua inspirație de a angaja două jidovce din localitate ca să joace călușerul.

Nechibzuita faptă a celui ce batjocorăște jocurile naționale, o aducem la cunoștința cititorilor noștri.

Ca semn al omagiilor pe cari le aducem d-lui prof. M. Dragomirescu, pentru admirabilul său articol: „O mică răfuială", publicat în ziarul „Viitorul" din 27 Iulie, ținem să reproducem articolul citat în „Cuvântul Studențesc" și să-l recomandăm atenției cititorilor noștri.

D-l Ștefănescu Gh. Const., student anul I politechnică, pierzând insigna studențească No. 409 A, o declarăm nulă în mâinele oricui se va găsi.

Consiliul de miniștri, în înalta-i judecată, a găsit de cuviință să revină și asupra acordării de 50% reducere pe C. F. R., sub motiv că, studenții, având această reducere, vor merge și vor ține congres, fără voie, sau vor colinda țara pentru a face propagandă antisemită.

Aducem la cunoștința colegilor noștri că noui intervenții sunt zadarnice, întru cât guvernul a decis să fie intransigent.

Vom vedea, la toamnă, ce este de făcut.

Centru Stud. „Petru Maior"

Act de mulțumire

Sosindu-ne dela d-l Dr. Alexandru Mogda, o listă de colecte pe care s'au adunat 720 lei dela d-nii: Arom Esanu, prima societate ardeleană de asigurări generale, N. N., M. Săeșan, dr. Sebeș Augustin, dr. Ionel Mangiuca și d. dr. Alex. Mogda, cu care s'a dat dejun, prânz și cină pentru 30 de studenți. Aducem pe această cale, mulțumire publica, generoșilor donatori.

Ionescu Gheorghe
Secr. general

Citiți și răspândiți „Cuvântul Studențesc"

Stabiliment de Arte Grafice „STEAUA"
INSTALAȚIUNE MODERNĂ
60% REDUCERE 60%

Tipografia „STEAUA" Strada Vasile Lascar, No. 40 bis.—București

Girant responsabil: Eugeniu Bușilă